400 ULTRA 2021

Start 21.5.2021 - 11:00 hod. Mostek **Cíl 23.5.2021 - 7:37:14 Mostek**

Celkový čas 44:37:14

Objevil jsem nový bikepackingový závod v délce 400km a s celkovým stoupáním 9000m. V době covidové je to první možnost nějaké akce a nová výzva, takže jsem do toho šel. Závod mě navíc lákal tím, že druhá polovina trati je trasována mou domovinou. Odvyknul jsem předzávodním stavům, a to se před startem projevilo žaludeční neurózou. Bál jsem se, aby to nebyla nějaká střevní choroba, která se doma vyskytla. Navíc mě trochu děsila předpověď počasí a vůbec způsob letošního května. Zima, déšť. Nicméně na start v Mostku jsem dorazil. Část lidí jsem znal z Mílí nebo z Toulání, navíc ve startovním poli nechyběl Míra Indián a Tonda Vojtíšek. Změnou pro mě bylo, že jsme dostali tracker, který neustále hlásil naši polohu a mohli jsme být sledováni našimi blízkými v mapě na netu. Zabalil jsem podle svého seznamu na Míle, jen jsem vynechal zbytečnou mílařskou povinnou výbavu. Přidal jsem ale více jídla, abych se nemusel nikde zdržovat jeho sháněním, přece je to jen sprint na 400km.

Start byl vesele „covidový“, přesně v duchu „promyšlených“ vládních nařízení. Sice jsme stále byli všichni pohromadě a v kontaktu, ale startovat se muselo ve vlnách po 30 s 2m rozestupy mezi vlnami. Naštěstí jsme nemuseli mít respirátory.

21.5.2021 - 1. den. Po dopoledním slunečnu se před startem (v 11:00) začalo počasí kazit, ale nepršelo - zatím. Trasa vedla směrem do Krkonoš po polních a lesních cestách přes všechny možné kopce. Všude rozmáčená červenka, která ve sjezdech pěkně klouzala. Do kopce to klouzalo a dolů kolo jelo, i když byly obě brzdy zablokované. Absolvoval jsem první pád, naštěstí jen lehké položení na bok. Výhodou bylo, že jsem se zprasil hned na začátku a pak mi už bahno nevadilo. Docela rychle se peleton roztrhal a po 20km se mi zklidnil i žaludek. Ani jsem se nenadál a byl jsem u cesty korunou stromů v Jánských Lázních pod Černou horou. Kus silničního sjezdu a pak pokračuji starou známou cestou do Strážného. Spouští se drobný déšť. Ve výjezdu na Strážné mě lehce předjíždí cyklista – žáček základní školy s učením na zádech. No honit ho nebudu. Šetřím síly na tlačení Vodovodní cestou na Mísečky. Tam dávám první kofolu a následně mrznu v silničním sjezdu. Zahřeji se zase až při výjezdu na Dvoračky. V Harrachově doplňuji vodu u pramene s nějakým svatým, tak snad bude dobrá. Rychle do Jizerek. Déšť začíná sílit a při průjezdu Jizerkou už oblékám bundu igelitku. Cesta přes Pytlácké kameny je „skvělá“ – déšť, klouzavé balvany a bahno, kolo na zádech nebo v ruce.

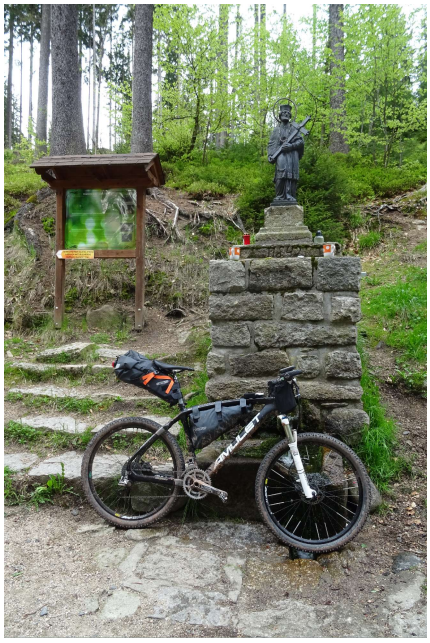

Naštěstí nemusíme šplhat na Smrk (původní trasa tam vedla) a déšť ustává, takže si docela užiji singltrek do Lázní Libverda. Plánoval jsem projet Jizerky a spát někde u Hejnic, ale zatím jedu rychleji, než jsem čekal, tak pokračuji dál. V Oldřichovském sedle mě láká hospoda s muzikou partičky trempů. Dá to dřinu, ale odolávám. Začíná krize a problémy s okem. Asi písek a sůl v pravém oku způsobily jeho zamlžení. Téměř na něj nevidím a překvapuje mě, jak to ovlivní periferní vidění. Navíc to zhoršuje tma. Mám problémy se udržet ve vyjeté koleji. Takže se řítím dál šnečí rychlostí. Přes Hrádek až pod Loupežnický vrch, kde mě zláká pěkný přístřešek. Sice je brzy 23.00 hod., ale už jsem přes plán, tak se trochu vyspím, abych zregeneroval, a snad se vzpamatuje oko. Kofolou vypláchnout nejde a vodu nemám. Sotva rozbalím spacák, přijede biker a shání studánku. Oba máme zapnuté čelovky, svítíme si do očí, tak se zpočátku ani nepoznáváme. Je to Indián, samozřejmě nebude spát a jede dál, i bez studánky. Já jsem měkkoň, já spát musím, alespoň trochu. V noci mě stále budí projíždějící bajkeři. Je mi jasné, že se v pořadí pěkně propadnu, ale nějak mi to nevadí. **Ujeto 148km a nastoupáno 3983m.**

22.5.2021 – 2. den. Vstávám ve 4.00. Vydrolím z oka ospalky a písek a už na něj trochu vidím. Než zabalím, tak projedou 2 borci. Skočím na kolo a snídám housku za jízdy. Ve sjezdu do Petrovic je v cestě kaliště s divokými prasaty. Naštěstí utíkají pryč. Já jsem ale nepozorný, dívám se po nich a zachytím řidítky za větev. Kácím se přímo do kaliště. Je to měkké, ale začínám se podobat těm prasatům. Přede mnou Hvozd. Tlačení po kamenech nahoru ještě jde, ale horolezecký sestup dolů mě docela štve. Nechtěl bych to jít v noci. Projíždím Lužické hory, sice po cyklostezkách, ale rozježděných lesáky.

Bahno, větve, bahno.

České Švýcarsko je proti tomu balzám. Jediný problém je, že mi došla voda a je časné ráno, nikde nikdo. Po 20km bez vody vyžebrám na Mezní Louce vodu. V Hřensku slyším volání „Milanéé“ , na mostě stojí dvě postavy v cyklistickém. Je to Katarína Ludvíková a Němec Michael Kazimiers – známí z mílí, kteří nás přijeli povzbudit. Mezi Hřenskem a Děčínem je krásná cesta na hraně údolí Labe s krásnými výhledy.

Jsem ale dost unavený a moc si to neužívám. Z Děčína stoupám po prudké asfaltové silničce, předbíhá mě nějaká atletka. Je výrazně rychlejší než já, tak raději slézám a tlačím. Nad Děčínem si odskočím z trasy k rozhledně na Sokolím vrchu – je to jen kousek. Další trasa je přes České středohoří víceméně po silničkách a lesních cestách. Hospoda U Gregorů ve Skalce mi spraví žaludek výbornou kulajdou, takže s novým elánem vyrážím do Kokořínska. Husí cestu si už tak moc neužívám, jsem unavený a musím se soustředit, abych se udržel na cestě na kraji skály. Z Dubé na Housku víceméně po silnici, ale trápí mě silný nárazový vítr. Totálně rozbahněná cesta z Vojetína kolem skalních bytů zabahní kolo i dres. Následuje Bezděz a druhá polévka. Jsem dále, než jsem čekal, tak se odměním gulášovkou s houskou a jedním pivem. Dopíjím a přepadá mě kamarád Tomáš se slovy „no to sem si moh myslet“. Prý si mě našel na netu, čekal, aby mě vyfotil, ale už mu byla zima. Pak mu došlo, že asi sedím v hospodě. Celý závod jsem jel úplně sám, tak teď je to příjemná změna, Tomáš jede po Mariánské cestě se mnou. Potkáváme další kamarády, kteří mě přišli povzbudit – nejdříve Milan s Láďou a potom Karel. Všichni si mě našli a jeli mi naproti. Postupně se zase odpojují, ale v Mnichově Hradišti se připojuje Petr a doprovází mě až na Branžež, kde si dáme na rozloučenou pivko. Mám v nohách 180km, ale je teprve 20.00, tak musím ještě jet. Jedu ve svém bajkovém kraji, tak to dotáhnu přes Kost, Libošovice, Věžák, Trosky až na Borecké skály, kde slézám ve 22.20 z kola. Zbývá mi už jen 40km do cíle, ale už bych to nedojel. **Mám v nohách 208km a nastoupáno 4273m.** V noci je mi pěkná zima, neboť jsem byl líný nafukovat karimatku a ležel jsem jen na zemi. Nakonec jsem ji stejně musel nafouknout, ale už mi to moc nepomohlo.

23.5.2021 – 3.den. Vstávám jako vždy a bez snídaně sedám na kolo. Povedlo se mi rychle zabalit a vyrážím už ve 4:16. Je mi zima, ale cíl je blízko. Zahřeji se až ve stoupání na Dráčov a pak na Tábor. Známá cesta kolem Kumburku do Nové Paky. V Pace předjíždím dva kolegy, jednoho si pamatuji z prvního dne. Používám klasickou cyklistickou zbraň – předjedu je co nejrychleji a zmizím jim z dohledu, pak si můžu zase zvolnit. Musím se poprat s kopci v okolí Pecky a potom už jen po silnici do cíle. **Cíl v 7:37:14, ujeto 40km, nastoupáno překvapivých 1085m.**

Celkem jsem ujel 396km a nastoupal 9341m. Čas 44:37:14.
Celkové umístění v cíli 34. místo ze 78 závodníků, v kategorii MTB muži 31. místo z 65 závodníků (porazili mě 3 muži na Gravelu). Trochu mi zvedá sebevědomí, že jsem byl druhým nejstarším závodníkem a nikdo starší mě neporazil.
Byl to pro mě hodně rychlý závod s velkým převýšením, ale zase na druhou stranu tam byly vyvážené různé terény. Střídaly se od nesjízdných úseků až po silnice, takže se dalo trochu odpočívat. Hodně ztrácím spaním, ale bez spánku to nedokážu. Odstartovalo 78 závodníků a do cíle se v limitu dostalo 61 závodníků.
Váha před závodem 82kg, kolo bez bagáže 11,4kg, bagáž na kole 4,3kg plus Camelbak na zádech.